

tænkte Per og betragtede smilende disse firkan-
tede Skikkelser, der alle syntes ham bekendte og
dertil at ligne hinanden som Brødre og Søstre.

Og han faldt et Øjeblik i Tanker.

Altsaa skulde der virkelig nu begyndes paa
hans store Reformationsværk! Det var helt un-
derligt at tænke paa. Efter de mange Ensom-
hedsaars brydsomme Overvejelser, efter saa
mange Forberedelser og forgæves Tilløb skulde
endelig idag — den fjortende Maj — Grundstenen
lægges til det nye Rige, som han Stykke for
Stykke havde udformet af sin Tankes Kaos, egen-
lig lige siden han var en Dreng paa elleve Aar.
Og dernede gik det intet anende Folk — Raastof-
fet til Fremtidens Danmark, det døde Ler, som
han lig en Gud drømte om at omskabe i sit Bil-
lede og indblæse sin frigjorte Aand.

Han smilte igen, idet han endelig gav sig i
Færd med at sæbe sine Kinder ind.

Der var lidt Galskab heri, — han saae det godt
nu. Men det skræmmede ham ikke. Det var ham
tværtimod en Tilfredsstillelse og Betryggelse at
vide sig i Besiddelse af det Gran Vanvid, hvorom
den lille verdenskloge Maler i Rom havde sagt,
at uden det vandtes ingen store Sejre mellem
Menneskene.

Efter tilendebragt Barbering ringede han paa
Jomfruen, der bragte ham hans Morgenkaffe og
Dagens Aviser. Han var sulten, og den hjemlige
Opdækning skærpede yderligere hans Appetit.
Hvor nød han det efter saa mange Maaneders
Forløb igen at faa Rugbrød og dansk, saltkærnet
Smør! Ikke længe havde et Maaltid smagt ham
som dette! — Med Aviserne blev han derimod hur-
tigt færdig. For Landets indre Politik havde han
ingen Interesse, og de mange Artikler om Teater,